

JITKA SVOJANOVÁ

DĚTI VÁLKY

● ■ pointa

Děti války

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Jitka Svojanová

Děti války – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DĚTI VÁLKY

JITKA SVOJANOVÁ

DĚTI VÁLKY

Copyright © Jitka Svojanová, 2025
Ilustrace a obálka © Jitka Vágnerová, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7691-829-0
ISBN e-knihy 978-80-267-5007-9 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-5008-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7691-993-8 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

*Všem, kterým do života vstoupila magie
a už s nimi zůstala.*

Milá čtenářko, milý čtenáři,
než se pustíš do čtení, dovol mi Tě férově upozornit, že v příběhu najdeš i popisy psychicky náročných situací – úzkostných stavů, panických atak, průběhu války a ztráty blízkých. Pokud při čtení pocítíš nepohodu, neboj se obrátit na někoho, s kým si můžeš s důvěrou promluvit – klidně na odborníky. Mluvit o tom pomáhá.

Linka bezpečí: 116 111 (nonstop, anonymně, zdarma), chat nebo e-mail. Poradna na www.linkabezpeci.cz

www.nevypustdusi.cz (informace, kontakty, prevence duševního zdraví)

Děkuji, že se mnou chceš tenhle příběh sdílet.

Jitka S

VÝSLOVNOST JMEN

Yael – [jael]

Patrick – [patrik]

Charon – [cháron]

April – [ejpril]

Ethan – [ítn]

Raoul – [raul]

Tiadar – [tyjadar]

Eszter – [ešter]

Basyra – [basyra]

OBSAH

PROLOG	11
ČÁST I: PROKLETÍ	13
ČÁST II: ENKAER	53
ČÁST III: VÁLKA	133
ČÁST IV: VĚDMA	189
ČÁST V: PŘEVOZNÍK	245
EPILOG	257
PODĚKOVÁNÍ	260

PROLOG

Bylo to tak dávno od doby, kdy si naposledy vzpomínala na své jméno. Věděla jen to, že se dlouho velmi, *velmi* snažila ho nezapomenout. Každý den si ho opakovala, zas a znovu. V koloběhu věcí však bylo příliš nepodstatné, příliš nevýrazné pro měřítko, jakým viděla svět. Časem ho přebily obrazy, výjevy, vidiny věcí, které se ještě nestaly. Lidí, kteří se ještě nenarodili, nesetkali, nezamilovali... Lidí, kteří rozpoutají války. Lidí, kteří změní svět.

Pro ni ale podstatné bylo. Její jméno, to, čím bývala. *Kým* bývala.

Tolik lidí. Tolik duší. Tolik událostí. Tolik osudů. Tolik času, který postupně zbrousil kontury jejího jména, až z něj zbyl jen prach.

V den, kdy ztratila i poslední vzpomínku na něj, se rozhodla spát. Občas ji probudili a žádali odpovědi na své otázky. Jindy ji ze snění vyrušila obzvlášť silná předtucha.

Probudila se i tehdy, když viděla svůj vlastní konec. Po dlouhých dekáдах ji nějaká vidina opravdu zaujala. Vždyť kdo by nebyl zvědavý na to, jak skončí? Nezůstala ale jen u toho. Zbytek energie věnovala tomu, že ve své neuvěřitelné mysli splétala a znovu rozplétala různé varianty vlastní smrti. Ne však proto, aby se jí vyhnula; naopak, přivítá ji jako přítelkyni, se kterou se měla shledat už dávno, nebyt... jich.

A tak po staletích, kdy byla jen nečinným divákem, měla konečně možnost tvořit osud. Hledala, přidávala a odebírala proměnné, hýbala s nimi jako s figurami ve hře, dokud...

Dokud nenašla variantu, při které je – pokud její hra vyjde – vezme všechny s sebou.

ČÁST I:
PROKLETÍ

Do umyvadla padaly pramen po prameni záplavy blondatých vlasů. Ticho rušil jen zvuk nůžek, ale i ten teď na chvíli utichl. Opřela se o umyvadlo a naklonila se blíž k zrcadlu, aby se na sebe podívala. Hleděla do vlastních velkých kaštanových očí. Zrychleně dýchala, ale už neplakala. Vzala do ruky poslední pramen vlasů a nemilosrdně ho ustříhla.

Narovnala se a prohrábla si prsty vlastnoručně vyrobený zubatý sestřih. Na formě teď ale nezáleželo a líto jí to nebylo. Dokonce pocítila náznak úlevy. Potřebovala udělat krok vpřed, nějak se posunout dál. Jakkoliv.

Couvala od zrcadla, dokud zády nenarazila na chladnou zeď. Prohlížela si tu drobnou mladou dívku v odrazu a připadalo jí, že se na sebe pořádně nepodívala už věky. Byla hubenější, než si pamatovala, a její pleť ztratila někdejší zdravý odstín. Příliš dlouhá řada neklidných nocí jí pod očima rudýma od pláče vyrýsovala tmavé kruhy.

Pohled jí spadl do umyvadla plného její dřívější pýchy. Až bolestně si uvědomovala kov nůžek, zahříváných teplem sevřené dlaně. Věděla, že bude potřeba mnohem víc, aby se dokázala oprostit od minulosti, ale nenapadalo ji, co ještě by pro to teď mohla udělat. Tolik se snažila zapomenout. Byla už tak unavená. Vyčerpaná vzpomínkami a myšlenkami, které jí každíčkou bdělou chvíli zahlcovaly mysl. Nůžky cinkly o dlaždice, dívka sklouzla po stěně na zem a schovala obličej do dlaní.

V jiný den, na jiném místě, se na sebe do zrcadla díval i pohledný mladý muž. Ten se však na sebe usmíval. Proč taky ne? Vypadal dobře. Jeho vlasy, tak tmavě hnědé, že mimo přímé sluneční světlo působily až černě, byly střižené do módního účesu. Padnoucí košili s rukávy krátkými tak akorát, aby vynikly svaly na rukou, měl ledabyly rozepnutou do rozhalenky, takže se pohyboval na samotné hraně dresscodu, který Oxfordská univerzita sice striktně nevynucovala, ale pár nelibých pohledů od vyučujících určitě sklidit mohl. Ne však od spolužáků. Ačkoli k tomu, aby dívky šlely, by bohatě stačily jen jeho jiskřivé zelené oči a odzbrojující zářivý úsměv. Ano, měl proč se při pohledu na sebe usmívat. A nejen při něm. Měl dobrý život. Byl mladý, pěkný, dle některých i vtipný a zbývalo mu ještě pár krásných měsíců flákání na univerzitě, než ho otec donutí převzít nějakou nudnou pozici v rodinném impériu. Teď ovšem hodlal myslet jen na večírky, které ho do té doby čekají, a holky, co na nich budou.

Jako by to Patrick svými myšlenkami přivolal, vešel v tu chvíli do umývárny jeho spolubydlicí, který mu byl na oněch večírcích často parťákem. Jejich otcové se znali díky vzájemným obchodním vztahům.

„Patricku, nazdar!“ zahulákal kamarád, když si ho všiml, a přišel si s ním k umyvadlům ťuknout pěstí. „Večer na panáka?“

„Někde ty fotrovy prachy rozfrcat musím,“ zahlaholil Patrick žoviálně a na znamení, že se brzy uvidí, poplácal přítele po rameni. Než se pak vydal zpět na chodbu, naposledy se na sebe podíval do zrcadla a ještě jednou ukázal v úsměvu řadu perfektních zubů. Měl dobrý život.

Ve stejné budově, jen o dvě patra níž stála tou dobou na chodbě před učebnou drobná dívka s kaštanovými očima a nyní už nakrátko střiženými světlými vlasy. Zmateně zírala na veselé přáníčko s výraznou číslicí 21, které právě dostala do ruky. Otevřela ho a přečetla si věnování uvnitř: „Milá Yael, všechno nejlepší k narozeninám Ti přejí holky z religionistiky!“ Následovaly tři autogramy rozličně úhlednými dívčími rukopisy.

„Ehm... to je od vás moc milé,“ vysoukala ze sebe. „Jak víte, že mám narozeniny?“

Dívka, která zřejmě měla ve zvyku hovořit za celou skupinu, jelikož i předtím podala Yael přáníčko právě ona, se trochu zarděla a odpověděla: „No, přece od Charona.“ Zbylé dvě dívky za ní se začaly poněkud nepřiměřeně svému věku chichotat. „Jednou na tebe čekal před auditoriem, tak jsme si chvíli povídali, no a...“

„Jasně...“ přikývla Yael. Náhle to celé dávalo smysl. Nebýt Charona, nebavila by se na univerzitě do nynějška s nikým. Přitom tu ani nestudoval. Sám se teprve připravoval na medicínu. Měl však takovou tu klidnou, nekonfliktní národu, která lidi přitahovala, takže s ním každý chtěl být kamarád. Děvčata samozřejmě přitahoval spíš svou vysokou, pružnou postavou a uhlově černými vlasy v rošťáckém rozčuchu. On sice nikdy o žádnou z jejích spolužaček zájem neprojevil, ale byl příliš přátelský, než aby se s nimi nedal do řeči. Když ji tu tedy čas od času navštívil, odcházel zpravidla o několik nových přátel bohatší, zatímco Yael si chtěla jen hledět svého a nejlépe se stát neviditelnou. Napadlo ji, že kdysi vážně znala někoho, kdo to uměl.

„Za chvíli nás tu objeví, přidejte!“ ozvalo se z místa, kde zřejmě stál někdo neviditelný.

„Jsme poslední, Davide?“ zeptal se Ethan, když doběhl s Yael až k vratům do krytu.

„Nejste, ještě jsme všechny nesehnali,“ ozval se neviditelný muž. „Ale vy jděte rychle dovnitř, ostatní najdu já.“

„Sám to nestihneš, půjdu s tebou.“

„Půjdeš tedy? Yael?“ zamrkala dívka s práníčkem – Kate, jak si Yael konečně vzpomněla – a vytrhla ji tím ze zamyšlení. Zatřásla hlavou, aby zapudila vzpomínky, které se jí teď rozlévaly myslí jako inkoust.

„Půjdu... jestli půjdu kam?“

„Ptala jsem se, jestli s námi dnes půjdeš do studentského klubu. Bude tam večírek... Mohly bychom oslavit ty tvé narozeniny.“

Yael si povzdechla. V pravém spánku jí začala pulzovat slabá bolest z toho, jak se snažila vymanit z představ, do kterých nyní nechtěla zabřednout. Potřebovala udržet krok s konverzací, která probíhala přímo před ní, v současnosti, v reálném světě, ve světě bez Ethana...

Znovu zatřásla hlavou a nakonec odpověděla: „Jasně, proč ne, ukážu se tam.“

„Prima!“ rozzářila se Kate a její kamarádky zrovna tak. „Přijde i Charon?“

Později odpoledne seděla Yael s Charonem na lavičce u polní cesty, vlnící se dolů z nízkého kopce a k pár osamělým domkům v dáli. Za jejich zády se stezka nořila do tichého lesa. Široko daleko nebyl nikdo kromě nich. Slunce se chýlilo k obzoru a zalévalo mělké údolí teplým, měkkým podvečerním světlem.

Seděli mlčky, opření zády o sebe. Oba měli zavřené oči. Mladík držel v náručí kytaru a štíhlými prsty vybrnkával

klidnou melodii. Ona se mu s hlavou zakloněnou opírala o rameno a naslouchala. Promluvila teprve, když dohrál písničku do konce.

„Ještě nějakou,“ zaškemrala. Ještě se jí nechtělo otevřít oči. Takhle jí bylo nejlíp. Charonova hudba jí dokázala na chvíli zklidnit proudy myšlenek v hlavě.

„No... tak třeba tuhle?“ vybrnkal prvních pár tónů. Jistě ne náhodou vybral její oblíbenou.

„Ano, prosím.“ Zlehka pokývala hlavou a posunula se, aby se lépe uvelebila. Vnímala teplo jeho těla a nasávala ten jeho nekonečný, nakažlivý klid, který měl v sobě snad odjakživa.

Když však písničku dohrál, opatrně se k ní otočil a tím ji donutil se narovnat a otevřít oči. Nelibě vzdechla a poposedla si. Do zad se jí zabořilo opěradlo lavičky. Bylo tvrdé a vůbec ne konejšivé.

„Stejně to nechápu,“ usmál se a jemně mezi prsty uchopil krátký pramen jejího vlastnoručně vyrobeného chlapeckého účesu. Na to mu neměla co říct, a tak jen mlčela. „Proč jsi to udělala?“

„Já nevím,“ hlesla a přitáhla si kolena k bradě. „Musela jsem.“

„*Nemusíš* nic, Yael,“ řekl rázně, ale přitom velmi mile. Jeho hlas byl zvláště uklidňující a plný jistoty. Často ji napadalo, že by měl pracovat třeba v rádiu.

„Neměla jsem ti to vůbec říkat,“ prohlásila přesto nazlobeně, upřela pohled na kamínek u cesty a rukama si objala kolena. „Nepoznal bys to a tohle jsme si mohli ušetřit.“

„To víš, že bych na to přišel,“ usmál se a teprve nyní otevřel oči. Byly průzračně modré jako vodní hladina za slunečného letního dne. Ale nedívaly se nikam. „Nejsem zase tak slepý, abych nepoznal, že je s tebou něco jinak. Známe se odmalička. A kromě toho mě teď tvoje vlasy šimrají na zátylku,“ dodal a koutky úst mu pobaveně zacukaly. Potom však zvažněl.

„Snad ale víš, že mám starost, jestli jsi v pořádku. Mám totiž pocit, že nejsi. Od toho dne, kdy...“

„Přestaň, Charone,“ umlčela ho. Řekla to tiše, ale přesto v jejím hlase zaznělo i něco, co ho donutilo větu nedokončit. „Prosím,“ dodala jemněji. On přece za nic nemůže. Vždycky jí říkal na rovinu, cokoliv měl na srdci. Za tu dobu, co spolu vyrůstali a dospívali, si zvykl, že si to k ní může dovolit. A většinou měl pravdu. Bohužel.

Teď už ale neříkal nic. Pochopil, že se o tom Yael pořád ještě nechce bavit. Tak jako se o tom nechtěla bavit minulý týden ani minulý měsíc ani před dvěma lety, když k tomu došlo. Dokud se o tom nerozhodne mluvit sama, pomůže jí jedině tím, že bude nablízku. Proto se jen usmál a začal znovu poslepu hrát na kytaru.

„Půjdeš večer do klubu?“ změnil raději téma.

„Mohla jsem tušit, že jsi za tím ty.“ Bylo jí to jasné od první chvíle.

„Ty holky se tě jen snaží zapojit do party. Jsou milé.“

„Ty holky se snaží skrze mě zapojit do party tebe,“ ušklíb-la se.

„Pokud se budeš díky tomu alespoň jeden večer dobře bavit, rád tu oběť podstoupím,“ prohlásil naoko dramaticky a Yael se zasmála.

„Říkáš tím tedy, že půjdeš se mnou?“ zeptala se nejistě.

„Jestli chceš, abych šel...“

„Tak dobře,“ usmála se a on také. „To abych se ale zašla převléknout. Potkáme se tedy v klubu, ano?“

Vstala z lavičky – a v další vteřině se ozval zvuk trochu připomínající šumění v rádiu. Charon ten zvuk znal a díky němu věděl, že Yael právě zmizela. Nevypadal vyvedený z míry tím, že se přímo před ním zrovna někdo přemístil. Nepatrně naklonil hlavu na stranu, zavřel oči a dál si s tím svým podivným úsměvem hrál na kytaru.

Když později vešel do domovních dveří, byla už tma. Přímo do předsíně se přemístit nemohl, proti tomu byl dům chráněný, stál ale ve správném úhlu vůči těm pár sousedům, které v údolí měli, takže se Charon mohl nepozorovaně objevit přímo na rohožce u vchodu. Bylo to vůbec poprvé, co žili v sousedství lidí místo v utajené vesnici plné mágů. Vlastně tentokrát byli jediní mágové v okolí. I to byl jeden z důvodů, proč si tento domek vybrali. Měli zde soukromí, a přitom si tu nepřipadali úplně sami.

Domek byl nevelký, ale útulný. Z předsíně se mohl vydat buď do kuchyně, nebo do obývacího pokoje, v patře byla koupelna a tři skromné ložnice, z nichž jedna teď byla opuštěná, když se Yael rozhodla bydlet na koleji.

Dům stál na hranici malého lesa, od kterého ho oddělovala zahrada. Neměl kolem sebe plot. Nebáli se nikoho, koho by zastavil obyčejný plot.

„To jsi ty, April?“ zvolal Charon, když uslyšel z kuchyně kroky. Nemusel se ptát, ale stejně to dělal. „Kdy jsi přišla?“

„Před chvílí. Mám strašný hlad, co ty?“ ozval se z kuchyně ženský hlas. Odložil v předsíni kytaru a vydal se za ním. Bydleli tady už dost dlouho na to, aby cestu zvládl po paměti, a tak v chodbě odložil i složenou hůl, kterou měl do té doby zavěšenou za poutko u kalhot.

„Pozor, na židli mám kabelku, nesedni si na ni,“ upozornila ho vysoká černovláska, sklánějící se právě do otevřené nízké lednice. Rovné vlasy jí v tom hlubokém předklonu splývaly přes ramena skoro až k zemi. Byla Charonovi podobná, ale svými rysy a barvou pleti se April více podobala jejich otci. Byla snědší, nos a ramena měla širší. Oči měli oba po matce modré, ale její nebyly tak syté jako Charonovy, nýbrž velmi, velmi světlé, skoro až do šeda.

On samozřejmě nic z toho neviděl, a nakolik se navzájem podobají, proto nemohl zcela posoudit. Pozoroval však díky své schopnosti její auru a věděl, že je po celém dni v práci sice unavená, ale spokojená. Od té doby, co si našla zaměstnání, jako by její aura nabyla tichého, rutinního, uklidňujícího rytmu. Když se nad něčím zatvrdila, pulzovala stejnou hrdostí, jakou si pamatoval od otce. Občas z ní stále cítil smutek, ale spíš jako tiché hučení na pozadí. Ne jako ohlušující rachot vichřice, který i po dvou letech vnímal z Yaeliny aury.

„Neboj,“ usmál se a jen se zády opřel o kuchyňskou linku.

„Potkal ses s Yael? Nějaké novinky?“ Narovнала se s několika potravinami v náručí a lednici za sebou zavřela lehkým kopnutím.

„Ostříhala se nakrátko,“ pokrčil rameny.

„Jak moc nakrátko?“ zeptala se April podezřívavě.

„Úplně.“

„Úplně nakrátko?“ zhrozila se. „Vždyť měla přece tak krásné vlasy...“ kroutila hlavou nad krájením zeleniny a Charon jí musel dát za pravdu, přestože nahlas neřekl nic.

April se chvíli zamyšleně mračila, pak položila nůž, zvedla pohled k bratrovi a lehce ustaraně se zeptala: „Myslíš, že to nějak souvisí... s jejím stavem? Že je jí hůř?“

Charon jen pokrčil rameny. Nechtěl se o tom bavit. Sám na to myslel až příliš často. Raději změnil téma. „Jak bylo dnes v práci?“

„Nuda, nuda a šed'. Neumíš si představit, jak je to uklidňující,“ rozzářila se April a vrátila se ke krájení. „Kdyby ses nakonec rozhodl nestudovat, měl by sis taky zkusit něco najít. Je to úžasně jednotvárné.“

„Jak se má John?“ protáhl Charon mnohoznačně a uculil se. „Jak to s vámi vypadá?“

April se pobaveně zasmála. „Ty jsi nějak zvědavý!“ Potom se zakřenila. „S Johnem to vypadá tak, že si povídáme na

obědě. Myslím, že to jde moc dobře,“ povytáhla obočí a nadšeně dodala: „Představ si, že je úplně, ale úplně obyčejný. Maluje po večerech takové ty figurky! Není to skvělé?“

„To je partie pro tebe!“ rozesmál se Charon.

„Já vím!“ smála se April s ním a shrnula nožem zeleninu do mísy. „Pokud to půjde dobře i dál, možná mě pozve na procházku do parku!“

„A to už bude v podstatě ruka v rukávě.“

„Přesně tak. Pak už ho můžu rovnou představit mladšímu bráchovi.“ Odložila nůž, sevřela Charona v medvědíh objetí a rozcuchala mu vlasy.

„Co když ti ho neschválím?“ smál se s ní dál a naoko se jí snažil bránit.

„Tak uvidíš!“ sevřela mu žertovně hlavu paží jako do svěráku.

„Eh! Kdyby tak naši viděli, jak mě šikanuješ!“

Sevření povolilo a on rázem věděl, že přestřelil. Přestala se smát.

„Promiň,“ šeptl a sklopil hlavu.

„To nic,“ řekla April pouze a vrátila se k vaření. Prvotní ostré bodnutí v její auře se změnilo v ono tiché hučení. U večere ani jeden z nich nepromluvil.

„Všechno nejlepší!“ slyšela Yael toho večera už potřetí. Přesto znovu prošla stejným rituálem: úsměv, poděkování, objetí. Rozbalení dárku. Projev nadšení. Bylo jí líto, že snahu děvčat zřejmě neumí náležitě ocenit, ale celá ta věc jí byla neskutečně trapná. Skoro je neznala, ony ji také ne. Nevěděly, co je zač. Občas si vážně přála tyhle věci umět. Být společenská, najít si

přátele, protančit večer. Připadalo jí, že ostatním to jde úplně samo. Proč je to pro ni tak těžké?

Studentský klub byl hlučný, tmavý a plný lidí, hulákajících jeden přes druhého a tančících na hlasitou hudbu. Těžko se v něm držel přehled o volných únikových východech. Když se někdo znenadání zasmál příliš nahlas příliš blízko ní, nadskočila. Přesto se vážně snažila udělat děvčatům radost, když se ony tolik snažily kvůli ní. Přinesly jí dokonce i dárky, které teď odpočívaly mezi koktejly na stolku. Byly to drobnosti, jaké se dávají lidem, o nichž toho moc nevíte: sada koupelové kosmetiky, vonná svíčka a teď naposledy náramek, příliš velký pro její tenká zápěstí. Přesto to byly věci, jaké Yael nikdy předtím nevlastnila. Když si tohle uvědomila, měla z nich na jedinou docela radost.

„Všechno nejllepší k narozeninám, Yael,“ ozvalo se jí nad hlavou. Otočila se po hlase a poznala, že právě přišel Charon. Na očích měl tmavé brýle a v ruce držel bílou hůl. Před lidmi bylo nutné nevykazovat žádné zvláštní schopnosti, a navíc mu hůl pomáhala v neznámém prostředí. V druhé ruce nesl papírový větrník. Yael se poprvé za celý večer rozlil po tváři opravdu upřímný úsměv.

„Jak jsi v tomhle dokázal najít náš stůl?“ podivila se, vstala a přivítala ho objetím.

„Na rozdíl od tebe se nebojím na někoho promluvit a zeptat se,“ zazubil se Charon a natáhl před sebe ruku s větrníkem. „Pro tebe.“

„Ten je parádní! Děkuji,“ nadskočila Yael nadšením. Spolužačky u stolu si nad tím neobvyklým dárkem vyměnily nechápavé pohledy. Obyčejný větrník?

„Nebude vám vadit, děvčata, když si přisednu?“ usmál se Charon. Dívky rázem zapomněly na nestoudnou obyčejnost jeho dárku a s vervou se začaly přeskupovat, aby mu uvolnily nejbližší židli. Yael s přemáháním potlačila

úšklebek, položila Charonovi ruku na opěradlo a počkala, až se posadí.

„Ehm...“, odkašlala si a dosedla zpět na své místo. „Nevím, jestli se všichni znáte. Po tvoji levici je Kate a potom dokola Bella a Lauren. A tohle je Charon,“ dodala ke spolužačkám.

„My víme,“ vypískla horlivě Bella a Kate obrátila oči v sloup.

„Známe se,“ přitakal Charon s úsměvem. „Rád vás zase potkávám.“

„To je zvláštní jméno, Charon,“ zapřemýšlela nahlas Lauren. „Takové neobvyklé.“

„Maminka byla pozdní hippie,“ nabídl jí s úsměvem vysvětlení a tentokrát měla co dělat Yael, aby neprotočila panenky. Tuhle verzi ještě neslyšela.

„Zní to, no... etnický,“ napadlo Bellu jistě bez špetky zlého úmyslu vůči jeho smíšené barvě pleti, ale přesto vyjekla, když jí Kate pod stolem dupla na nohu.

„Trefil jsi v pohodě, Charone?“ snažila se to Kate rychle zamluvit, než Bella řekne nějakou další hloupost. „Nepotřebuješ třeba dovést k baru nebo tak?“ nabídla se poněkud okatě.

Charonovi pobaveně zacukaly koutky. „Zatím jsem tu s vámi úplně spokojený, děkuji. A tady s tím se neztratím,“ s úsměvem pozvedl svou hůl. Potom ji navyklým pohybem složil a zavěsil za opasek.

„Možná bys mi ji mohl půjčit, až půjdu na záchod. Člověk by se snáz probil skrz ten dav,“ zabručela Yael, zatímco si pohrávala s větrníkem, a Charon se uchechtl.

„Musí to být hrozně těžké, když nic nevidíš,“ zahulákala zničehonic Bella – částečně aby přehlušila muziku, ale neměla před sebou zdaleka první koktejl, takže byla obecně už nějakou chvilku příliš hlasitá. Lauren zbledla a rychle usrkla ze svého drinku, aby schovala obličej za paraplíčko, zatímco Kate vypadala, že asi spadne ze židle, jestli Bella dnes večer ještě jednou promluví.

Charon se však nenechal vyvést z míry a v jeho hlase nezazněl ani náznak, že by ho neomalený dotaz nějak urazil. „To není tak docela pravda. Tady je to trochu těžší, protože je tu tma, ale přes den dokážu docela dobře vnímat světlo a kontrasty,“ vysvětlil jí mile. Yael však věděla, že toho dokáže vnímat mnohem víc. Že vidí auru každé z nich, a kdyby chtěl, mohl by spočítat přesný počet duší v místnosti. Možná si dnes večer potřeboval pomoci holí, protože se ve studentském klubu dle příležitosti neustále měnilo rozložení stolů a židlí a těm se v téhle tmě vyhnout nedokázal, ale jinak by byly dívky velmi překvapené, co všechno Charon navzdory svému omezení dokáže.

Charon se očividně rozhodl je nevyvádět z omylu. Otočil se k Yael: „Teď bych byl ale přece jen rád, kdybys mi pomohla najít ten bar. Pokud nás děvčata omluví,“ usmál se na zbytek skupinky, ale na odpověď nečekal a už se zvedal ze židle. Yael mu nastavila rámě, on se do ní zaklesl a nechal se odvést od stolu pryč.

„Ten je tak roztomilej,“ povzdechla si Lauren, když byli ti dva z doslechu, a podepřela si hlavu.

„Vůbec na něj nemysli,“ procedila Kate skrz úsměv, který ještě za Charonem vysílala, jako by ho snad mohl vidět.

„Dělala bych mu vodícího psa, kdyby chtěl,“ podotkla Bella zasněně. Ostatní se na ni překvapeně otočily.

„Děkuji za vysvobození,“ naklonila se Yael k Charonovi, aby překřičela muziku, když se usadili na barových stoličkách. „I když mám pocit, že jsme vysvobodili spíš tebe.“

„Já myslím, že jsou moc milé,“ zakřenil se rošťácky.

„Co si dáte?“ zeptal se barman, když na ně došla řada.

„Pro mě něco s paraplíčkem,“ odtušil Charon. Muž za barem nadzvedl obočí. „Líbí se mi, jak jsou barevná,“ dodal, když se nedočkal další reakce.

Barman si rezignovaně přehodil utěrku přes rameno a otočil se k Yael: „A pro slečnu?“

„Já si dám jen džus.“

„Ale no tak,“ šťouchl do ní Charon. „Máš narozeniny. Žij trochu.“

Yael si povzdechla, ale pak přece jen dodala barmanovým směrem: „... s vodkou.“

Když dostali své nápoje, strčila Yael do své skleničky místo paraplíčka větrník od Charona. Usmála se, zlehka zatřepetala prsty jedné ruky, a přestože bylo v klubu dost dusno, větrník se začal pomalu točit. Nikdo kolem si toho nevšiml, ale i kdyby, určitě by si mysleli, že to jen nějaký kolemjdoucí zvířil vzduch.

„Slibuji, že je to naposledy, co tě svádím na scestí, ale můžeme si dovolit trochu se uvolnit. Už dávno nemusíš hlídat únikové cesty. I když je mi jasné, že právě to teď děláš,“ pokáral ji Charon. „Jeden symbolický drink tě nezabije.“

Stačila ale chvilka, aby o tom Yael začala pochybovat. Již v půlce sklenky si uvědomila, jak jí alkohol stoupá do hlavy. V první řadě na něj nebyla vůbec zvyklá, a navíc byla lehká váha a nikdy toho moc nevydržela.

Přesto však cinkla svou sklenicí o jeho a uznala: „Víš co... měl jsi pravdu. Není to tak hrozný večer. Holky jsou fajn. Dostala jsem svíčku!“

„No páni!“ protáhl Charon uznale a koutky úst mu zacukaly v úsměvu.

„Takovou tu, kterou si zapálíš jen tak, aby voněla, ne kvůli světlu. Voní jako šefík,“ pokračovala Yael a zamyšleně se zahleděla přes bar. „Pamatuješ, jak jsme tábořili na tom palouku, kde tak voněly šefíky?“

„Bylo to moc hezké jaro,“ přikývl.

„Seděli jsme v trávě a s April jsme pletly věnečky z květin. Nejdřív pro sebe a další pro vás dva; April pro tebe a já pro Ethana.“ Musela polknout, než dokázala pokračovat.